

[Stauning.]

sters Ordføretaler, som jeg før henviste til, var overlegne og selvforherligende, men de var langt fra saa saglige, som man kunde vente sig det. Men vi handler altsaa ikke paa den Maade som Venstre. Vi deltager i det positive Arbejde. Naar vore Interesser gør det rimeligt at være med til at søge noget fremmet, saa fremmer vi det. Deraf kan den højtærede Minister jo se, at hvis han vil opnaa noget og opnaa at skabe Tilfredshed i Befolkningen om et positivt Arbejde fra Rigsdagens Side, saa er der ingen Vej udenom, saa maa man i Samarbejde med Socialdemokratiet ogsaa til Løsning af Erhvervskrisen og Arbejdsløsheden. En saadan Forstand venter vi ikke udtrykt i Dag. Efter den Tale, vi har hørt af den højtærede Statsminister, er jeg klar over, hvorledes denne Sag skal ordnes; men denne Sags Ordning paa den Maade vil ikke tjene Venstre hverken til Ære eller til Gavn.

Statsministeren (Madsen - Mygdal):

Den ærede Forslagsstiller sagde, at jeg skyldte Beviser for, at man fra Socialdemokraternes Side gennem deres Agitation nedbrød Arbejdsvillien. Jeg har tidligere en Gang her fra denne Plads oplæst for ærede Medlemmer den Vejledning, der har været at finde i Socialdemokratiets Hovedorgan, gaaende ud paa, at naar der er for lidt Arbejde og for megen Arbejdsløshed, er det bedre at sætte Arbejdstiden ned fra 8 Timer til 7 Timer eller maaske til 6 Timer, og saa skal man navnlig vogte sig for at forcere Arbejdstempoet. Det er maaske kun undtagelsesvis, at det saaledes kommer aabent frem, som det gjorde den Gang. Men vi ved meget vel, hvorledes den Lære lyder: Pas paa, naar der er for lidt Arbejde, at du ikke tager for meget af det, for det er ukammeratligt! Denne fuldkommen bagvendte Lære, at Arbejde er noget, man skal tage saa lidt af som muligt, naar der er for lidt af det, den har Socialdemokratiet prædiker Landet over, det ved alle; og det er den, der er saa skadelig i en Tid, hvor det netop gælder om at arbejde, for saa kommer Arbejdet. Men naar man er bange for det og prædiker, at man skal være forsigtig med at tage det, naar der er for lidt af det, saa er det ikke noget Under, at saa visner Arbejdet, og saa vokser Arbejdsløsheden.

Det ærede Medlem sagde, at i den Tale, jeg har holdt, var det igen Arbejderne, der stod for Skud; det var altid dem, jeg var ude efter. Dette er fuldkommen urigtigt; men den Usandhed er jo gentaget saa mange Gange Landet over. Nej, det er ikke

Arbejderne og Arbejderstanden, men det er de Herrer *Socialdemokrater*; jeg skyder paa, det er den *Vildledelse* af Arbejderstanden, der udgaar fra dem, som jeg er imod.

Saa spurgte det ærede Medlem, om jeg vilde sætte Pris paa, at Arbejdslønnen gik ned i England. Nej, det vil jeg ikke. Men jeg vilde foretrække, at Arbejdsløsheden blev afskaffet, selv om det skulde være med en Nedgang i Arbejdslønnen, og jeg tvivler ikke om, at det vilde være langt bedre for Afsætningen af danske Landbrugsprodukter, hvis Arbejdsløsheden forsvandt i England.

Naar det ærede Medlem saa nævner et Tal som 40 Kr. — det maa jo vel være nævnt her som Norm for det, en Industriarbejder tjener i Ugeløn, hvad det ærede Medlem meget godt ved, det ikke er, men lad det nu være 40 Kr., eller lad det være 60 eller 80; det er ikke det, det kommer an paa her. Naar det ærede Medlem siger, at den Løn kan ikke være mindre, vil jeg sige, at jeg er ikke ude efter at diskutere, hvad Lønnen kan være; for det er ganske ligegyldigt, hvad jeg siger, og hvad det ærede Medlem siger; det er *Livet selv*, der er det afgørende. Der er ingen, der kan være imod, at Arbejderne faar højere Løn, end de faar nu; de kan overhovedet ikke faa saa høj en Arbejdsløn, at man ikke kunde ønske, at de fik en højere. Men det, der er det afgørende, er dog dette: Kan de faa Arbejde til denne Løn? Det er i Arbejderstandens Interesse at indrette det saaledes, at den faar en højere Løn, men først og fremmest saaledes, at der er Arbejde at faa til Lønnen. Det er det, de Herrer glemmer eller benægter. Dette Land har Erhvervsmuligheder som faa Lande i Europa, det har rige Erhvervsmuligheder, det har Betingelser for at afskaffe Arbejdsløsheden, men de Herrer, deres Politik og deres Agitation, staar som Hovedaarsagen til, at vi alligevel har den store Arbejdsløshed. Det er stor Synd mod vort Folk, og derfor vender vi os imod de Herrers Politik.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne.

Finansudvalget har afgivet Erklæring over Forslag til Lov om Tillægsbevilling for Finansaaret fra 1. April 1927 til 31. Marts 1928. Eksemplarer vil blive omdelt.

Folketingets næste Møde afholdes i Eftermiddag Kl. 6 med følgende Dagsorden: